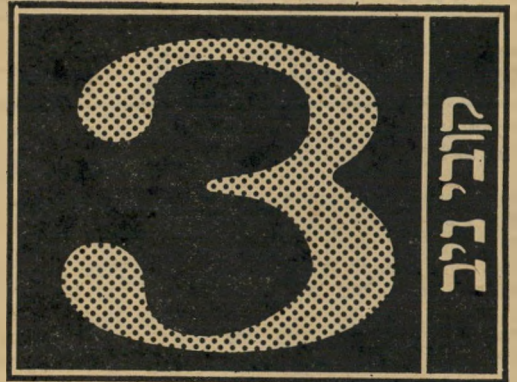

ארץ המלכוניות

בכל פעם שהטלוויזיה משרתת מהכנסת, אני מחכה שמישהו מהנכבדים יעלה לדוכן וידבר לעניין, כיאה לכבודו של הבית ולתפארת מדינת ישראל:

ח"כ נואם: אדוני היושבראש כנסת נכבדה, אני מציע למכירה מכונית פז'ו מודל שיבעים וחמש יד ראשונה. זוהי מכונית יפהפייה במצב מצויין אחרי אובי רול קומפלט וצבע חדש לגמרי. היא עשתה בסך-הכל שיבעים אלף קילומטר ויש בה רדיו וכל האבזורים. אכן, נשאלת השאלה: אם היא כל-כך טובה מדוע אני מוכר אותה? שאלה טובה, אך אני לא אתחמק מר תשובה. וידע העם את האמת — אני מוכר אותה כי אני עומד לקנות מכונית חדשה מודל שיבעים-ושמונה, משהו דליקטס. זאת הסיבה היחידה.

ח"כ נואם: אדוני היושבראש, אני עשיתי אוברול קומפלט.

קריאת ביניים: אבל הגיר בכל זאת חורק.

„עדיפה מכונית עם אוברול קומפלט מאשר שלום קומפלט ללא אוברול“

ח"כ נואם: מה אתה קופץ בכלל? המכוניות בר רוסיה יותר טובות!! תקנה לך מכונית רוסית ונראה (צחוק במליאה). כנסת נכבדה, אני מציע את המכונית המצויינת הזאת, הפלאה הזאת, היפהפייה הזאת, ב מחיר מוגוץ של מאה ארבעים אלף בלבד!

קריאת ביניים: לירות או דולרים? (צחוק במליאה)

ח"כ נואם: שמונים אלף.

קריאת ביניים: אל תצחיק אותי.

קריאת ביניים: מאה אלף ותיקון הגיר על חשבונך.

ח"כ נואם: במאה אלף תקנה לך קורקינט! (צחוק במליאה).

קריאת ביניים: מאה עשרים אלף.

ח"כ נואם: מאה שלושים.

קריאת ביניים: מאה עשרים וחמש.

ח"כ נואם: אני מסכים.

יו"ר: המכונית נמכרה לחבר-הכנסת ביניים (הולם בפטישו). הישיבה נעולה.

ואז יוצאים כל חברי-הכנסת מן המליאה אל אולם שאגאל, שם נושא ראש-הממשלה את הנאום השנתי המסורתי לפני משלחת ברית סוחר המכוניות המשו משות היהודים בארצות הברית:

„ליידס אנד ג'נטלמן,

„אלפיים שנה נשפך דם יהודי לרדיאטור ולא נותר עתה על ניקוי הקרבורטור“

במשך אלפיים שנות גלות שימשו היהודים כמשך-מנוע למכוניות העולם כולו שדהרו עלינו לדורסנו, אנו ונשינו וטפינו. והנה עתה באים ומבטיחים לנו שלום, לאמור, לא נדרוס אתכם יותר! אבל אנחנו איננו זקוקים להבטחות כאלו. זכותו של האדם שלא להידרס מעוגנת בחוק הבינלאומי. זוהי זכותנו ההיסטורית. יש לנו עכשיו, בעיקבות מילחמת שיחרור מפוארת, מכוניות משלנו, מכוניות יהודיות, זקופות, גאות. אנחנו לא זקוקים להבטחות ולא לחסדים. אנחנו לא זקוקים לשום דבר מאף אחד. אנחנו זקוקים לביטחון, זה נכון. אבל איננו זקוקים להבטחות מאחרים — אנחנו זקוקים לביטחון שלנו, של עצמנו, של זרע המכבים. אלפיים שנה נשפך דם יהודי לרדיאטור, ולא נותר עתה על ניקוי הקרבורטור! (מחיאות כפיים).

ליידס אנד ג'נטלמן, אומרים לנו, יהיה שלום — לא יהיו תאוונות יותר, ואנחנו מוכנים לזאת. אנחנו חפצים בזאת. אנחנו מש-תוקקים לזאת. כי מי כמונו, העם היהודי למוד הסבל, רוצה יותר מכל בקץ האסונות, בסיום התאוונות? ב שלום אמיתי? כן, אנחנו רוצים בתנועה ללא תאוונה.

אבל אנחנו נגיד, לא! לאומרים לנו, אל תסעו וכך לא תיפגעו. אומרים לנו, תפרקו את הוישרים ואז יהיה שלום. ומה יהיה אם מחר יירד גשם על נשינו? ומה יקרה אם מחר תבוא סופה על ילדינו? מי הוא זה היכול להבטיח שלא כך יהיה? האם יכול נשיא מצריים לדבר בשם מזג האוויר? בשם אלוהים? או אין ולא תהיה ממשלה בישראל שתסכים לפרק ויש-רים! (מחיאות כפיים).

ליידס אנד ג'נטלמן,

ולא רק זאת דורשים מאיתנו. דורשים מאיתנו לנסוע בצמיגים רגילים, לאמור, אין לכם צורך בצמיגים רדיאליים. לא הצמיגים הרדיאליים יביאו לכם את הביטחון, כי אם השלום, כביכול, הוא שיביא לנו את הביטחון. זכותו של כל עם, על פי כלל הנוהג הבינלאומי, לבחור לו את צמיגיו שלו, לפי רצונו, לפי בחירתו, בריבונות מלאה, בכבוד הדדי. וכך יהיה — העם היהודי ייסע לנצח בצמיגים רדיאליים. ניסיון של דורות לימדנו את חשיבות עקרון הצמיגים הרדיאליים לביטחוננו. זה לא עניין טכני, כפי שמנסים להציג זאת אויבנו. עברנו צמיגים רדיאליים זה עיקרון מקודש. וכפי שנוהגים לומר הצברים: „אנחנו לא פראיירים!“ (מחיאות כפיים).

סנק יו, ליידס אנד ג'נטלמן.

„אין ולא תהיה ממשלה בישראל שתסכים לפרק וישרים“

ואחרי הנאום, עם תום לחיצות הידיים, מוסר הרדיו לפירסום את הודעת מיפלת ה-: „מיפלת ה- מודיעה לעם ישראל, כי בשל המצב המדיני המעורפל שנוצר קיימת סכנת החלוקה בכביש רטוב. לפיכך קוראת מיפלת ה- לציבור להימנע מעצירות פיתאום ומסיבובים חדים.“

ומייד מזרזים הכל אל מכשירי הטלוויזיה, לחזות בשר-החוף המתראין באולפן:

מראיין: אדוני שר-החוף, האם ישראל רוצה בשלום בכל מחיר?

שר-החוף: לא, לא, ראה, לא זאת השאלה העומדת בפנינו — אם אנחנו רוצים או לא רוצים שלום בכל מחיר. ודאי שאנחנו רוצים שלום בכל מחיר, אבל אנחנו רוצים גם ביטחון בכל מחיר. והשאלה העומדת עכשיו על הפרק היא: בכמה שלום נצטרך לשלם עבור ביטחון, ומצד שני — מהו מחיר הביטחון שאנחנו מוכנים לשלם תמורת שלום. כי אני לא חושב שמישהו, כאן בישראל, יהיה מוכן לקנות מכונית דפוקה לגמרי רק כדי שהוא, או מישהו בעולם, יוכל להגיד שיש לנו מכונית. זה לא.

מראיין: האם, לאור מה שאתה אומר, השלום עומד בסתירה לביטחון?

שר החוף: לא, בהכרח. אבל אם תשאל אותי הרי שבעיני, ואני מדבר רק בשמי, לגבי עדיפה מכונית עם אוברול קומפלט מאשר שלום קומפלט ללא אוברול.

„השלום כשלעצמו אינו נותן ביטחון שלא ישרטו לנו את הצבע החדש של האוטו“

מראיין: כלומר, שאכן יש סתירה בין ביטחון ל שלום?

שר החוף: כן, בהכרח יש. במצבים מסויימים יש, אבל לא חייבת להיות. מה שחייב להיות, מבחינתנו, זה שלום ביחד עם ביטחון, ולא מנוגד לביטחון. כך שמבחינת ההשקפה של ישראל לא צריכה להיות שום סתירה בין השניים. זאת אומרת, השלום כשלעצמו אינו נותן ביטחון שלא ישרטו לנו את הצבע החדש של האוטו. אבל, לעומת זאת, אם יהיו בידינו, ואני מדגיש — בידינו, הביטחון או היכולת להבטיח את הצבע של האוטו, ואת הפחחות, ואת השאסי ואת הבודי — אז יהיה גם שלום לאוטו ואף אחד לא יגע בו. זה ברור. **מראיין:** זאת אומרת שאין סתירה בין ביטחון ובין שלום, אבל יש סתירה בין שלום ובין ביטחון. האם לזה אתה מתכוון?

שר החוף: אני מתכוון בעיקר למה שאני אומר. זאת אומרת, שהמצב עכשיו הוא כזה שעלינו לבחור בין שאסי יציב וחזק לבין מין פחחות שתחפה על חוסר היציבות של הבודי. ומוטב שיתחמק לנו הפח בין האצבעות, ולא שיתחמק לנו השאסי בין הרגליים. **מראיין:** אדוני שר-החוף, אני מודה לך מאד. ואחרי-כך נגמר הלילה וכולם הולכים הביתה לישון, ובבוקר הם קמים לקרוא מה כותבים העיתונים: „מי ששגה באשליות שקינית אוטו זה כמו עשיית שלום, הסתבר לו היום כי טעה טעות מרה.“

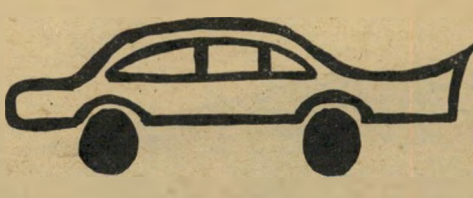
אוטו זה דבר רציני, וקניית אוטו היא דבר רציני מאד. לא בכל יום קונים מכונית, ולכן אי-אפשר וגם אסור להתייחס לכך באותה קלות וקלילות כפי שמת-ייחסים לעשיית שלום.

„אנחנו לא פראיירים — עבורנו צמיגים רדיאליים הם עיקרון מקודש“

קניית מכונית היא דבר רציני, ולכן יש להתייחס אליה במלוא הרצינות, ובמלוא האחריות.

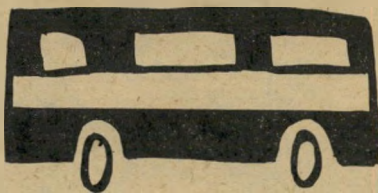
אי-אפשר לקנות מכונית על-פי הצהרת כוונות. מכונית זה לא שלום. מכונית צריך לבדוק. יש לקנות אוטו על-פי בדיקה. צריך לבדוק את המנוע, צריך לבדוק את החשמל, צריך לבדוק את ההיגוי, צריך לבדוק את הצבע, צריך לבדוק הכל.

כי אוטו זה לא שלום. אוטו זה דבר רציני. כן, אוטו זה דבר רציני. אז אני רץ מהר לתפוס את האוטובוס שאחרי את האוטו. להתראות.

בל הבודי חלוד! והאטו אמם 3333!
הגיר חורק! יש חוסר דגנה! והסופפוס!

צריך להגות! אה גל"ייה! הקרבורטור!
סתום! זה לא שאסי! הפח דפוק!

יש נציג! אמן! הרצש סדוק! אונלג!
גאון צ'ק! ושלפן! ומה צ'ם הנחחוח?

הצבע כתקלף! ומה צ'ם הניסולויזמרי?
צריך להגות! אה ק'3! אין ברקסים!

כאן קונים ומוכרים מכוניות משומשות

מימין לשמאל: קונים ממך מכונית, הבניזונות; אתה קונה מכונית, אבל אתה לא פראייר. מלמעלה למטה: אתה מוכר מכונית לבניזונות; אתה קונה מכונית מפראיירים. מלמטה למעלה: פראיירים מוכרים לך מכונית; בניזונות קונים ממך מכונית. משמאל לימין: אתה מוכר מכונית, אבל אתה לא פראייר; בניזונות מוכרים לך מכונית.